

IŠMINTIES KRISLAI

✦ Rašytojas rašo ne todėl, kad jis nori ką nors pasakyti, o todėl, kad jis turi ką pasakyti.

(F. S. Ficdžeraldas)

✦ Rašytojas neturi stengtis būti protingesnis už žmogų ir pasaulį.

(L. Frankas)

✦ Išlaisvink žmogų ir jis pradės kurti.

(A. de Sent Egziuperi)

✦ Yra kūryba, kuri gimsta iš chaoso, ir yra kūryba, kuri gimsta iš tylos. Abu keliai yra vienodai geri. Abu keliai reikalauja vidinio degimo.

(A. Gornatkevičius)

✦ Geras poetas ne tas, kuris blogų eilėraščių neparašo, geras poetas tas, kuris blogų nerodo.

(Rimvydas Stankevičius)

✦ Rašymas tėra nuosekli ir sąmoninga savižuda, o kiekvienas tikras rašytojas yra menamas savižudis.

(Ričardas Gavelis)

✦ Rašymas – dvasių užkeikimas tikrąja prasme.

(Frankas Kafka)

APIE ŽMOGŲ IR ŽODĮ

Ir koks gi būtum, Žmogau, augantis be kalbos? Žodis pirmiausia išropoja keturpėscias, kad galėtų pajutęs visą svorį, atsistoti. Į ką jis remiasi? Į *ma – ma – ma... te – te – te... ba – ba – ba... niam – niam... opa!* Ir jau tiesiasi! Kartais – su „šimtą zuikių pagavau“, kartais – „dviratuko vienas ratas nesisuko“... Atsivėrė horizontai, kur „baltose lankelėse – puslapiai skleidės/Juodos avelės ten – Bėgančios raidės.“ Buvo knygelės „dar plonos,/Mėlynos, žalios, raudonos./Daug piešinėlių dailių,/Paukščių, žvėrelių, gėlių.“

Tvirtėjo žodis, stiprėjo jį sakantis Žmogus: iš bandančio tarti virto į vis drąsiau kalbantį, į vis giliau jaučiantį, žinantį, ką nori pasakyti „Apie pasaulio/Mėlyną kraštą./Apie teisybę,/Apie gerumą,/Trečiojo brolio/Kvailio gudrumą...“. Ir dar atidesnis tapo jo žvilgsnis į pasaulį. Žodis jau mokėjo ginti, guosti; jis galėjo kviesti ir žavėtis; jis dainavo apie meilę ir šviesą... galėjo ir iš skausmo, kančios išvesti...

Tai koks būtum, Žmogau, jei tik rankomis kurtum pasaulį, žvilgsniu lydėtum, bet būtum nebylys? Ar pavyktų būti stipriam, jei tavo kalba kažkur susisukus snaustų? Jei svajotum apie didžiulę meilę, o ištartum tik „ei“... Ne veltui sakoma: „Koks protas, tokia ir kalba.“ Kalbėkime jausdami žodžio skonį burnoje, nebijodami nuryti ir mėgautis sakomu. Pagiriamasis žodis **TAM**, kuris tikrąjį **JĮ** atpažįsta.

Mokytoja Rima

Pamąstymas, skirtas įvairioms datoms, susijusioms su kalbos, rašto, poezijos paminėjimais, kurių gausu kovo mėnesį:

kovo 3 d. – Tarptautinė rašytojų diena

kovo 9 d. – Lietuvos vardo diena

kovo 16 d. – Knygnešio diena

kovo 21 d. – Pasaulinė poezijos diena

kovo 27 d. – Tarptautinė teatro diena

Rusnė Kruzaitė, Vincentas Gavlik, 5 a kl.

Goda Jučaitė, 10 b kl.

GIMNAZIJOS KŪRĖJŲ VEIDAI

URTĖ DAUGELAITĖ, 12 KL.

Galvodama apie Urtę pirmiausia matau santūrią nedidukę merginą, kuri nežinia iš kur, nežinia, kokių

laikų padaro tiek darbų, kad net sunku įsivaizduoti. Reikia naujo eilėraščio ar straipsnio – jie atsiranda lyg paimti nuo lentynos. Todėl, matyt, ir sekasi jau ne vieneri metai (gal 4?) Urtei sėkmingai dalyvauti Jaunųjų filologų konkursuose.

Tikiu, kad užaugintas žodis padės tau, Urte, rasti kelius į žmonių širdis. Neabejoju tavo sėkme.

Lietuvių k. mokytoja Rima B.

Akys

Mano akys -
ne visada mano.
Kartais jos vėjo,
kartais - nuogo medžio,
vienišo šulinio
užmirštame kieme.
Kartais jos žiūri
tiltų neonais
ar debesų pilkais
vyzdžiais,
senų laikrodžių
pageltusiais ciferblatais...
Bet kai jos
atsigręžia į tave -
mano akys sušvinta
saulės ugnim!

nubudimo akimirka...
praplyšti!.. pražysti!..

prisikėlimo detalė...
sustoti!.. neklysti!..

gal prasmingiau –
suklydus išdrįsti?..

Neužstrik
praeity -
ten niekas
tavęs nepažįsta,
vakaro šešėliai
ilgi,
bet saulė
vis tiek
dar praplyšta...
Įkvėpk -
oro reikia
dabar -
jis dar nekvepia
dulkėm.
Eik,
tavo žingsniai
tvirti -
grindinys
nuo jų neužmiega.
Skrisk -
praeities
šešėliai
pilki,
jie vis tįsta,
bet tavęs nepaliečia.

Jungtys

Ištai
tavo pirštai -
paliečia
manuosius –
nurimusius,
nebeieškančius krypties,
ir palieka ženklus
ne ant odos,
giliau...
mudviejų rankos -
prašymas
būti...

Transformacija

Dangaus tamsiam
skliaute,
kur miesto šviesos
atsispindi
lyg pavargę eilėraščio
rimai,
aš randu save
užrašytą puslapy,
kurio niekas nedrįso
užversti.
Tarsi Ovidijus būtų
palikęs laišką ant mano
palangės,
tarsi Kafkos
metamorfozės
įgautų šiuolaikinį pulsą –
laikas keisti formą.
Senoji aš -
lyg dulkėta kino juosta,
bandau išlaikyti stilių,
bet naujoji aistringai rašo
kitą scenarijų.
Metalui kaistant
nuo kūno šilumos
gimsta naujas ritmas -
Murakami lietus gaivina,
Monė potėpis aitrina...
Aš pradedu gerti aušrą
iš krištolinės
nežinomybės taurės,
kurioje skanauju drąsą –
ne aš vaikštau žeme,
o žemė per mane
mokosi naujų žingsnių.

Kibirkštis

Tylos delne –
maža šviesos adata,
visai nepastebima,
bet keičianti nakties
nervą.
Užgimusi ne iš triukšmo,
o iš plyšio tarp minčių,
iš ten, kur žmogus
pamiršo
saugot savo širdį.
Kibirkštis – akimirka,
kai „nebegaliu“ sudega
į „dar pabandyčiau“.
Ji bėga venomis tyliai,
be fanfarų,
lyg slapta žinutė
kad pasaulis pasislinktų
gyvybės link
nors per milimetrą

Viešpatie, paskolink savo lazda

Viešpatie,
Paskolink...
Savo lazda!
Ne tam, kad pasiremtų
mano kūnas,
O tam, kad pamatuočiau
tylą
Tarp savo žingsnių
netvirtų.

Viešpatie,
Paskolink...
Savo lazda!
Ne todėl, kad pasiklysti
aš galiu -
Girdėti noriu, ką kalba
grindinys,
Nerandantis krypties, kur
vesti jis turėtų.

Tavo lazda - tai atrama
Kelių ieškojimuose, kad
sugrįžčiau...

Pasikeitimai

elektronų šokis -
neuronų ryšių šviesa,
kvantų džiaugsmas slypi
sinapsių tinkle.
algoritminė simfonija
impulsus rimuoja,
neuronų kelias ilgas
tinkle technologijos.
mikročipai mintyse -
sprendimai DI erdvėse

Skaiva Lukoševičiūtė mokosi 7a klasėje ir jau dabar drąsiai žengia pirmuosius žingsnius kūrybos pasaulyje. Ji rašo eilėraščius, kuriuose susipina paaugliškos kasdienybės akimirkos, šiek tiek humoro, daug nuoširdžių minčių ir bandymų suprasti save bei supantį pasaulį. Tekstuose galima atpažinti šiandieninio jauno žmogaus gyvenimą: rytus su žadintuvu, telefoną rankoje, socialinių tinklų spaudimą, nuovargį, svajones ir kartais kylantį klausimą: kas aš esu?

Skaivos kūryba nuoširdi, gyva ir drąsi. Ji nebijo kalbėti apie asmeninius išgyvenimus, pasijuokti iš savęs ar užduoti sudėtingų klausimų – taip ryškėja smalsaus, mąstančio ir kūrybingo žmogaus balsas.

Lietuvių k. mokytoja Sandra

SKAIVA LUKOŠEVIČIŪTĖ, 7 KL.

Mitologinės būtybės

Perkūnas

Piktas, bet teisingas,
Visai tautai reikalingas.
Mūsų jūrų ir debesų karalius,
Gina mus nuo piktosios valios.
Jam paklūsta visi vėjai, audros,
Bet, deja, jo bijo beveik visos tautos.
Prūsai, latviai ir lietuviai laksto, laksto,
Vos išgirdę – dunda, atidunda dundulėlis.
Bijoti nėra ko, jei tik tavo sąžinė švari,
Jei ji purvina ir negraži –
Gali ieškotis vietos po žeme...

Velnias

Mano knygoj parašyta:
Požemis – tai jo vieta,
Ji jau užsakyta.
Aš taip nemanau.
Pasirinkimų turi jis daugiau:
Miškai – tai jo namai,
Pelkėse gyvena jo vaikai.
Urvai – iš ten ir šviečia tie aukšti kalnai.
O sielose jis apsilanko
Kartais per dažnai.
Mėgsta jis apsėsti žmones.
Galbūt mane jis buvo jau apsėdęs –
Todėl matau, kieno eilė dabar artėja.

Natiurmortas. Melita Sadzevičiūtė, 9 b

Ciklas „Tarp 8 ir ∞“

1.
Neturiu ko apsirengti –
Stoviu, žiūriu į sulūžusią lentyną.
Mama liepia galvą apsidengti
prieš išeinant į apeleistą sąvartyną.
Šaukia: „Kada pareisi?“
Atsakau: „Dar nežinau...“
Gal tada, kai iš Mėnulio nusileisiu,
nors jame dar nebuva.“
Norėčiau į Mėnulį skristi,
tik bėda – aukščio pakęsti negaliu.
Kaip reikės man nusileisti,
jei net savom svajonėm netikiu?..
2.
Mano didžiausias košmaras
Leisiu jums atspėti:
pirmadienio gimtadienis
ar šeštą ryto žadintuvo reketavimas?
Jūs jau galite sakyti,
kad pažįstat mano vyti –
abu jie manęs nemyli.
Nekenčiu tos dienos
po sekmadienio ir prieš antradienį.
Gal galim „skipinti“ tą dienele?
Kai suskamba žadintuvas,
jūs rasite mane jau pasieniuose,
dainuojančią pasidavimo dainelę.
Jie su manimi ryte nori pakalbėti,
bet, deja,
tegul nesitiki išplėsti nė žodelio.
3.
Mano telefonas
Jis jau pavargęs nuo mano
„scrollinimo“.
Nors naujas, bet jaučiasi
lyg sugedęs patefonas.
Jis pavargo dirbti be atlyginimo,
išsisas paras būti įjungtam
su nusėdusia baterija.
Štai ką reiškia būti išnaudojamam –
nenuškilo bičiui jo loterija.

4.

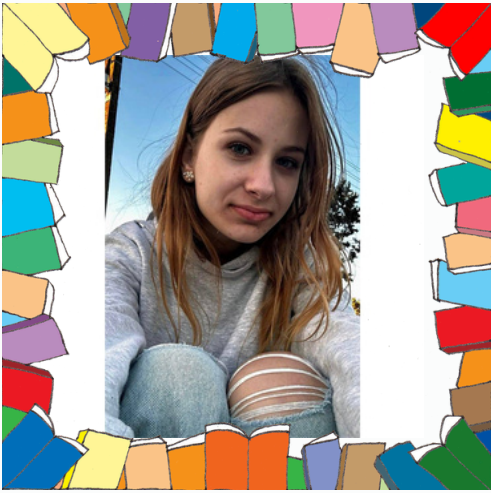
Dėmesio karta
Norim mes dėmesio,
net nebūtinai realybėje.
Ieškom sėkmingo mėnesio,
nemokam būti ramybėje.
Laukiame, kol „palaikins“ postą,
gal pakomentuos kokias širdelės.
Nenorim palikti tuščio savo sosto –
juk vietą gali užimti net trečioke.
Bijom mes to labai –
nuvertėti per anksti.
Atrodo, vieni juokai,
bet tada pasibaigs visi keliai,
ir juoksis iš tavęs
visi tavo draugai.

5.

Geriu aš kavą kiekvieną rytą,
Pasakius: „Labas rytas suraitytas“,
Kava su balta puta – tai numatyta.
O rutina manoj galvoj jau pastatyta:
ką gi veiksime, dirbsime šiandien mes.
Jau viskas suplanuota,
Tik bėda tokia, kad tinginėle būsiu aš.
Kambarys bus netvarkytas.
O ant grindinio šiukšlių banga atoš.
Galiu aš būti motyvuota
Tik tada, kai neprašyta.
Kartais jau ryte aš bėgu maratoną.
Būna ir dienų, kai tik vakare aš pradėdu
sukt makaroną.

6.

Ar mane užpuolė pasimetusi pana,
ar tik nenumatytoji liga?
Sirgti nepatinka man tikrai!
Bet kaip išvengti to, kai -20 lauke „tiktai“?
Į mokyklą nori nenori einu priverstai,
nors man ir nepatinka ten labai...
Gulėti lovoje nėra gerai,
kai galvą skauda belekaip.
Geriu tik vaistus, vandenį, arbatą.
Apie maista nekalbam visai...
Apetito nebėra jau man,
o lovoje gulėsiu su visaaaaaaam.

JUSTINA ZENINAITĖ, 11 KL.

Žvaigždynai tavo kely

Žiūriu į blizgantį dangų vėl,
Bet žvaigždžių skaičiuot nebekeliu
rankų.

Šiąnakt noriu — tyliai, be žodžių —
Atsivėpti po plačiuoju dangum.

Laikas sustoja. Minutė — namai.
Kvaila ir gražu taip jausti gyvai!
Būni tik kartą, lyg krentanti šviesa,
Lyg žvaigžde, kuri sudega, bet
palieka pėdsaką.

Primink sau: įkvėpk. Ir dar kartą —
kvėpuok!

Ne viską pasaulyje reikia suprast ar
skaičiuot.

Gyvenk šią akimirką — ji nekartos savęs,
Kaip naktis, kuri niekad nebūna
tokia pat.

Nes, kad ir kaip norėtum, žvaigždžių
nesuskaičiuosi,
Jų per daug — kaip žmonių veidų atminty.
Verčiau prisimink tuos, kuriuos myli!
Jų akis — mažas visas savy.

Kiekvienas veidas — lyg žvaigždė
danguje:

Kai kurie ryškūs, kiti — vos regimi.
Kai kurie sudega greitai,
Bet jų šviesa dar lieka tavy.

Kvėpuok, mielas. Svajok be ribų.
Naktis tam ir skirta — auginti norus,
be ribų.

Pildyk svajones, net jei jos toli,
Nes jos vertos kelio. Ir tavo prisilietimo
Šiame kely.

*Ne dažnai tenka mokyti tokį gimnazistą, kurio apmąstymai
sugebėtų nustebinti ir pradžiuginti mokytoją. Justina - gilių
apmąstymų meistrė. Jos poezija tarsi piešinys. Su simboliais ir
metaforomis. Jos eilėraščio žmogus mus nuveda prie tekančių
laiko upių, keliauja per žydinčias pievas iki pat žvaigždėto
dangaus. Veda iki sielos gelmių, verčia susimąstyti apie laiką,
apie tylą, apie dvasios spindesį...*

Iš eilėraščių srovenantis gerumas harmonizuoja ir ramina.

Lietuvių k. mokytoja Rimutė B.

Poezijos lietus

Šią naktį lyja ne vanduo,
O eilės, viena po kitos,
Krintančios ant mano delnų
Kaip žvaigždės,
Kurias galiu paliesti tik čia –
Tarp žodžių, tarp tylos, tarp
savęs.

Jaučiuosi kaip drugys pievose,
Kuriam šviesa – ne tik viltis,
Bet ir liepsna.
Kaip laivas, plaukiantis
Ne per vandenį,
O per sapnus,
Kur niekas nebijo skęsti.

Skaitau savo eiles ir gyvenu
tarp jų,
Kaip paukštis tarp dangaus ir
žemės,
Kaip šešėlis tarp šviesos ir
nakties,
Kaip tiesa, slypinti tarp
puslapių
Ir laukanti, kol ją išstariu
garsiai.

Myliu tiesą –
Net jei ji kartais rūgšti kaip
neprinokęs vaisius,

Net jei ji palieka randus,
O ne gėles.
Bet ar galiu tau meluoti?
Ar galiu leisti tau manyti,
Kad šešėlis yra šviesa?

Noriu užburti tave ne žodžiais,
O jų tikrumu.
Kad matytum mane tarp
eilučių,
Ne tarp iliuzijų.
Kad suprastum –
Tiesa visada slypi ten,
Kur žmonės bijo ieškoti.

Tarp debesų

Brangus prote, nutilk — ištirpk, išnyk,
Tegu tyla pražysta ten, kur mintys nyksta.
Tu audras statei iš svetimų baimių,
Ir skandinai sapnus sūriose ašarų bangose.

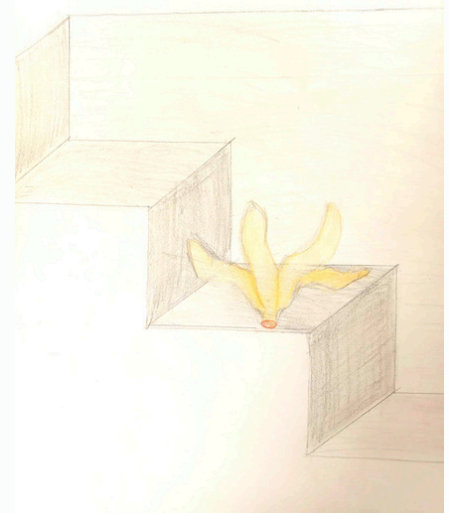
Žvaigždės kadais mano akyse žibėjo,
Dabar jų švelnią liepsną rūkas suėdė.
Dangus dainavo — dabar jis tylus,
Po jo pažadu aš kvėpuot nebegaliu.

Norėčiau skristi per aksominį orą,
Kur rytas minkštas, kur nieko nereikia norėt.
Kur šviesa ir skausmas susipina kartu,
Kaip aukso siūlai per trapų stuburą.

Leisk man būti gerve — laukine, laisva,
Vėjo paliestais plunksnų kraštais gyva.
Per begalinius debesis suktis, skrieti,
Ir leisti pasauliui manyje ištirpti.

Koks saldus tas svorio netekimo skausmas —
Degti mėlyne ir maudytis šviesoje.
Pamiršti save — ir vėl save rasti,
Ten, kur tyla dūzgia, kur sapnai atsiriša.

Ten skausmas tampa skaidrus lyg kristalas,
Jis gelia, jis kviečia — bet nebežeidžia.
Nes danguj, tokiam plačiam ir tikram,
Sutikčiau save mėlynais atspalviais.

Grafikos eskizas. Adomas Briedis, 8 a kl.

NETIKĖTAI UŽKLYDĘ TEKSTAI...

DANIELĖ JUTA
DANILOVAITĖ, 11 KL.

Galbūt tau
Mano širdis plaka tyliai,
Bet drąsiai.
Tavo akių spinduliai tarsi saulė
Man tamsioje naktį.

Jaučiu vidinį švytėjimą.
Esu tarsi žvakė, kuri dar
Neužgeso, laukdama rytmečio,
Kai viskas vėl atgims.

Tavo šypsena mano sielos komposas,
Vedanantis per slėnius, upes ir
Kalvas, į kurias neša vėjo
Vilioklio šnabždesiai.

Meilė tyliai slepiasi mūsų
Žvilgsniuose, tarsi patekėjusi žvaigždė
Vidury dangaus, kurią randi tik tada,
Kai drįsti tikėti.

Siela, ta tamsi siela, nerandanti ryto,
Išklojoja į ašarų kalną -
Tada laikas ritasi į ramybę,
O žodis tampa pasaulio mūšiu.

Bet kiekvienas tamsa slepia savo aušrą,
Ir kiekviena žaizda gali virsti švytėjimu...

MELITA SADZEVIČIŪTĖ,
9 KL.

Nevykęs siūlas

Vaizdas miega. Mintys šaukia.
Rožančius tik guli tarp delnų.
Net Van Gogo „Pietos“ spalvų
ratilai garsiau lieja „Aleliuja!“
Mano vis dar tamsūs.
Šviesūs ir nebuvo.
Žodžiai ištirpo, maldos nebeliko.
Atrodo, kraujas liejosi skaisčius, o
dabar aš tik deginsiu skruostus.
Mintys dunda.
Šaukia.
Šaukia.
Šaukia.
Rožinis įkaito. Svilino rankas.
Rišu šį siūlą per ilgai. Nors visada
kažkur minty žinojau, jog visa tai –
paistalai.
Trūkt.
Nutrūko.
Mano kelias – ne iš nieko į kažką.
Priminimas, kad kažko iš nevilties,
baimės ir nėra.
Nėra.
Galbūt to siūlo ir nebuvo.

Darija Kvieskaitė, 7 kl.

Urtė Šatinskaitė, 7 kl.

KOL ŽODIS DAR IŠGYVENA VIRSMĄ...

Iš mokinių bandymų rašyti vaizdingai, įtaigiai ir filosofškai...

*Visur aplinkui yra Rojaus gabaliukai. ir mes ne tik kad turim juos apsaugoti, mes turim juos auginti, puoselėti... Rojus niekada nedings iš mūsų gyvenimų... **(Tikrai, jei gabaliukus įgyvinsim, Rojus niekada šioje žemėje nesibaigs.)**

*Rojus gali būti žmogaus ar bet kokio kito gyvo padaro viduje. **(Kas belieka, kai šiuolaikinės technologijos uzurpuoja visuomenę - susikurti patogų hermetišką rojų kito gyvio viduje.)**

*Mes kuriame rojų patys, kokį mes susikursime, panašų ir turėsime pomirtiniame gyvenime. Kiekvienam, manau, kyla klausimas, kaip susikurti pomirtinį gyvenimą tobulą. **(Kokie gilūs egzistenciniai klausimai kyla - kaip gyventi amžinybėje?)**

*Prašu, netausokime to, ką mums suteikė protėviai bei dalykus, kuriuos kuriame mes patys. Nesistengiant paleisti materializmą, technologijų sudaromą gyslą mummyse, pamiršdami tradicijas, net tikėjimą. Rojus atkeršys. **(Matyt, tikrai laikas susimąstyti, nes išgyvenimo klausimai net žadą atima nuo didžiulio noro išreikti esmę, kad nė prasmė nebeaiški, apie ką visas riksmas...)**

PENKTOKŲ BEVEIK HAIKU

Netoliese tekėjo upelis. Vingiuotu keliu

išdidus žmogus šovė

juoką apie saulę.

Martynas Š., 5 a kl.

Išdidus žmogus juokiasi,

Saulė šypsosi pavasario vilčiams,

Vingiuotas kelias kaip tekanti upė.

Simonas K. ir Edgaras A., 5 a kl.

Laikraštis leidžiamas būrelio "Kuriu žodžiu" narių, maketavo mokyt. Rima Balčiuvienė. Dėkojame gimnazijos jaunesiems kūrėjams už jų drąsą.